

TÚL A FÉNYEKEN

A purple-toned illustration of a dragon breathing fire. The dragon is shown from the side, with its head tilted back and its mouth wide open, breathing a large plume of fire. The background is a textured purple with a large, glowing circular light source in the upper right. A small, winged figure is visible in the lower right.

NAGY ATTILA

Túl a fényeken

Írta: Nagy Attila

Illusztrációk: Molnár Ildikó

2009

Debrecen

A szerző eddig megjelent e-bookjai:

[Végjáték](#) (verseskötet)

[Négy cent cherry](#) (verseskötet)

[Az Álmok Tele](#) (verseskötet)

[Odakint](#) (kisregény)

[Exiles fanfictionök](#) (fanfiction kötet)

Kezdődik halkan

Felkelt a nap a zenedobozban,
Táncra perdül a sok kis fogaskerékvilág.
Gyémántzene kezdődik halkan,
Kaleidoszkópba kerül a milliárd valóság.

Piktor

Az üres lapok között pihent,
Képzeletével képeket festve
Macskákról, lovakról
Minden áldott este.

Nem kérdezte senki, mit csinál
A magányos, bolond Isten
a gyermekes csendben,
a süket sötétségben.

Aztán meghalt, észre se vették.
Most egy plüss szobában ül,
Széles, szőke vigyorral.
Pónik, cicák veszik körül.

Királysága apró, de fényes,
angyalserege mennyei.
Fekete lapok közt ücsörög,
készülnek az új képei.

Néma dal

Mondd el nekem, virággal, vagy karddal
Táncolnál a színes selymek között?
Merre indulnál, ha a felém vezető utat
Nem találnád?

Mondd el nekem, kéjjel, vagy haraggal
Követtél idáig a valóság mögött?
Miért késtél ennyit, ha tudtad, hogy egy
Halandó vár rád?

Csak ringatlak szárnyaim közt, csillagtolvaj.
Nyitva ablakom, szívem.
Néma sóhajod, mint millió dal
Regéli, te vagy az én végzetem.

Vén ing

Harmonika szól az utca végén,
Sárgálló falak csalogatják játszani a fényt.
Szaladgál lent a sok kislegény.
Fent szárad egy öreg ing,
Morcosan lobog a csíntalan szélben,
Lelke halott emlékek tengerén ring.
Zászlaja szerelem félénk ünnepének,
Vitorlája küszködő gálya-napoknak.
Fényben lobog, mint a kopott évek,
Zorddá szürkült, szálai halottak.
Büszkén tekint vissza,
De már nem akarja, ami hátra van.
Eleresztí csipesz barátja,
Angyalként elsuhan.

Layla

Kellemléptű Laylának hívták,
A tündértáncok mestere volt.
Ismerték nevét földmélyi manócskák,
Vendégül várták az égi kúriák,
Bármerre járt, mindenki neki udvarolt;

Tavak tündérei, lápi lidércek,
Szellemmacskák irigyelték.
Keresték kegyét angyalnemesek,
De csak elutasításra leltek
Ezrek és ezrek, kik a kezét megkérték.

*-A zene az én szerelmem,
Gyönyörteli nászunk a tánc.
Senki másé nem lehet a szívem.
Nem kell semmilyen románc,
Ez vagyok én, a világot így élem.*

Történt, hogy tündérvárosban
Oberon maszkabált rendezett.
A meghívottak listáján első a sorban
Layla volt. A díszvendéget
Epedve várták mindannyian

A féltékeny királynőt kivéve,
Az ezerszer szép Titániát.
És ahogy Oberon Layla táncát nézte,
Felkorbácsolta párja haragját.
És jaj annak, kit elér Titánia dühe!

A holdfényes bálnak vége lassan,
Kellemléptű Laylát hivatják.
-Az úrnő vár reád, ezüsttornyában.
Kövess minket! – eképp a szolgák.
És a lány velük tartott, bánatosan, halkan.

-Hát itt vagy, Táncok úrnője!
-Ahogy parancsoltad, szép Titánia.
-Tudod-e mi királynőd vádja?
-Tudom jól, de tagadnom kell, őfelsége.
Nem kell nekem senki ura, kincse!

*-Tagadni nincs jogod! Ítélet vár.
Léted a bűn, de ne félj, nem veszem el.
Nem büntetés nemesnek a halál.
-Csak a zenét, a táncot hagyd meg nekem!
Bármi mást elvehetsz, tied az életem.*

*-Száműzlek hát, vidd magaddal,
táncod, zenéd, s ne térj vissza soha!
Mától létednek az emberszív otthona.
Ott élj örökké, milliárd kínjukkal!
Ott táncolj örömmel, bánatukkal!*

Azóta kínozza minden emberbánat
Kellemléptű Laylát, a száműzöttet,
De ki nem olthatja benne a tüzet.
Ezerszer átéli a fájdalmainkat,
De velünk mosolyogja meg örömünket.

Hát ha szívedig szól a zene,
Hagyd a tündérednek, hogy táncra kéljen!
Táncolj a lelkeddel, lassan, vagy hevesen,
Ajándék ez tőle, az egész léte;
Ne hagyd, hogy örökké bánatos legyen!

Négy Haiku

Itt van a tavasz
Megtagadhatatlanul.
Újra sóvárgok.

Izzik minden szín,
Sugarak simogatnak.
Ragyog a remény.

Zajong a szél,
Elhullt békességet hajt
Szürke léptekkel.

Jéghideg a tűz
Komor Fenris szemében,
Minden fényt elűz.

Nem kapok

Lelki hajléktalanként
Szerelmet koldulok.
Nem érdemlem, nem érdemlem.
Nem adok, nem kapok.

Fut velem

Fut velem a vonat,
Dobog a nehéz fém szív.
Kísérő nélkül nyelem honvágyamat.
Lehajtom fejem,
Rád gondolok, nem esik jól.
Álomképed csak bánatot hoz nekem.
Békére szomjazom,
Káosz marja a májam.
Merre visz az út, még nem tudom.

Ne gyertek utánam!

Magányos bolygó

Elsétálsz mellettem, arcodon gond,
szívemben bánat. Idegen vagy.
Menedékem lehetnél, talán tudod te is,
de látom, létem hidegen hagy.
Hát menj csak, üres szívvel, ha kell,
én is ezt teszem, és várom,
hogy eljön a nap, mikor nem marad
senki egyedül ezen a világon.
Várom. Várunk milliárdnyian,
mint kóborló kísértetek,
rideg magányra ítélve magunk,
s értelmetlenül élve az életet.

Delfin

Az óceán mélyén van egy város.
Sötét, hideg utcáin egy ifjú élet,
Vidám delfin úszkál, magányos
Expedícióján, kémelve az örökséget.

Perdül egyet, vagy a világ kereke,
S szellemképpé válik a fiatal állat.
Sebesen suhan tovább, nevetve,
Míg fény és élet önti el az utcákat.

Hol az imént még romok álltak,
Most otthonok büszkélkednek,
Nyoma sincs a moszatok hadának;
Csak vidáman zajongó emberek.

Cikázik köztük a delfin láthatatlan,
Játszva kerülgeti a szorgos népet.
A mosolygókhoz hozzáér titokban,
Szobrokat, színes plakátokat nézeget.

Majd eljön a víz, eljön az idő,
Neki múlt, holt jelen, neked jövőendő.
Elúszik a derűs delfin a mélykék homályba,
Nem néz vissza az ostobák elsüllyedt városára.

Lángok

Gyújtogatják egymást ezren,
Eleven lelkek lángolnak
Sötét termek mélyén a füstben.

Szárított gyom gyújtósnak,
Üvegpoharakból olaj a tűzre.
Az életek táncos lángra kapnak.

Vad pusztulás; így mennek tönkre,
Ha mindenki kiég, s már elég,
Jönnek majd ifjabbak a helyükre.

Quilombo

Tengert gondolok, tajtékos hullámokkal;
idegen hajókat zúzó zátonyok, s megannyi gyilkos hal;
csak távoli zúgás, sziklákon fröccsenő zene.
Képzelek egy erdőt, sűrű, éles ágakkal,
kusza ösvénylabirintusa támadót tébolyba csal;
csak szépséges zöld, vidékem ékszere.
Álmodok egy erődöt, apró ablakokkal,
Vizesárok, marcona örök, körben egy erős cölöpfal;
Ölén békésen szendereg a szabadság gyermeke.

Ablakomba gyertyát teszek

Ablakomba gyertyát teszek.
Fénye vezessen, ha szemeim parazsa
nem hevít honvágyat benned,
lepkelelked az majd hozzám csalja.

Madárijesztők

Egy öreg kobold ült a madárijesztők vállán,
Rendre minden holdhónap első éjszakáján.
Folyton mesélt neki, pletykát pletyka után,
Távoli vidékekről, túl a szántóföldeken.

Évekig látogatta vénséges-vén barátocskája,
Ám egy idő után nem jött többé, senki sem látta.
A madárijesztő csak állt tovább, némán várta, várta.
S a kíváncsiság szikrát vetett szalmaszívében.

Egyik hajnalban már csak hült helyét találtam.
Elszökött hát a szalmabábunk koldusruhában,
Hogy világot lásson, s most kóborol magányosan.
Ha látnád őt, üzenem:
Jöjjön haza! Varjak lebzselnek a földemen!

Tévelygés

Egykoron magam is alászálltam
Bolyongani az útvesztőkbe,
Kincset keresni, isteni aranyból,
Tündért szöktetni halálig ölelve.
Becéző hangok, szigorú szavak,
Törvényi a lentnek és a fentnek
Illékony kalauzzá fonódtak nekem,
S parányi Thézeuszként vezettek.
Ámde zsibongás támadt körém,
Vitorlatépő vihar - csak szellő-.
Elsodoródott az úttól zsengén kacér
Papírhajóm, s vele az eleve esendő
Életem! Ezer tűzként égtem.
Ezer csókot váltottam, százat
Édeset. Tucát hangos szó biztatott,
Sugdosás gáncsolt és gyalázat
Míg zihálva zsákutcába értem.
-Hol vagyok? Ez volna világom,
ennyire fáj? – szomjazva kértem.
Csend felelt; többé nem jut aggodalom?

Fáradtan tekintettem vissza. Csalódás.
Eltévedtem hát, de a vége még messze.
-Segítsen valaki! – rekedt visszhang.
Koravén szabad rabként roskadtam össze.
-Veled vagyok! – Suttog mélyen.
-Ki van ott? – Ijedten kértem.
-Magányos angyal, idegen szerelem,
Hajtsd fejed ölembe, tiéd az életem!
-Rideg vagy idegen, hazug szavad!
-Neked minden hazug, csak ígéret marad.
-Segítesz? Meg tudnál menteni?
-Fáradt a lelked, mannát adok neki!
Lehajlottam mélyebbre, almáért,
Mit felém nyújtott a földből,
S arcom elé emeltem az ígéretet.
Félelem fordított el a félelemtől.
Lomha léptű útra keltem újra.
Az íz elkísért, ismét éheztem,
Tévelyegve... szédelegve.
Ismét kaptam, többet kértem.
Ezerszer áradt szét bennem
A démon
Mindvégig ott settenkedett mögöttem
Az úton

Öröm volt eladni megfáradt lelkem.

Vörös fényben heverek;

Se mámor, se düh, se kék.

Életalkony fénye ez, érzem.

Nem érdekel. Csak csont, hús, vér.

Ide tévedtem.

Nem tudom már hova indultam.

Ide tévedtem.

Azt hiszem boldog sohasem voltam.

Ide

Tévedtem.

Magányban

Néha úgy érzem magam, mintha ketrecbe zárt állat lennék.

Ha kinyitnák börtönöm se mennék sehova.

Nem vár már senki, neveimet réges-rég elfeledték.

Összeolvadt a millió nappal és éjszaka.

Néha úgy érzem magam, mintha szertefoszló felhő lennék.

Lelassult a vihardagasztó szél, nap emészt.

Nincs választásom, visszaút, csak pár fakuló emlék.

Egy üres élet, amiből senki sem kér részt.

Néha úgy érzem magam, mintha már nem is élnék,

Néha csak tompa haldoklás van.

Néha még azért egy utolsó esélyt kérnék,

De nem biztos már, hogy ebben a világban.

Van egy város...

Van egy város, melynek utcáin mindig köd ül.

Van egy város, ahonnan mindenki menekül.

Hát oda – fényhozó - oda vitt a zarándoklat.

Abba a városba fojtottad fényed, mosolyodat.

Arcod komor, sápatag, pedig angyal voltál.

Mogorva troll lettél, alkonyszürkévé koptál.

Testedbe jutottak, felfalták ragyogó lelked.

Miért? Miért kellett neked oda menned?

Remény, erő, fényesség.

Gyász

Újabb tragédia, mindenki elmegy mellette.
Én gubbasztok itt egyedül,
Mint démon-szentszobor, véretem könnyezve.
Nagyon fáj legbelül.

Csillagtalan éjszaka, irigyen borul rád.
Végtelenül hiányzol.
Búskomor dalom nem jut el hozzád,
Kettőnket gyászol.

Egy fájó testben

Magányosan ülök egy fájó testben.

Egy másik világban farkas szellemként szállnék a széllel

Túl a kéken, túl a fényeken.

Egy másik időben hős lehetnék, csordultig ifjonti hévvel.

Magányosan ülök egy fájó testben.

Más csillagok fénye alatt tündérekkel kelhetnék táncra,

Kacagva csupán halandó végzetem.

Egy másik testben lepkeként szállhatnék virágról-virágra.

Magányosan ülök egy fájó testben.

Valahol talán valaki pont rám vár, még nem is tudja tán.

Itt és most... nekem indulnom kell,

Indulnom újra és újra a saját szép szívem szava után.

Leteszem pennámat

Leteszem pennámat.

Nem hallok már a tündérek kacagását,

S a hideg felhők közt

Vén szemem már sárkányokat sem lát

Repülőkkal incselkedni.

Leteszem... le kell tennem a pennát.

Bírja még kezem,

Veti a sorokat szorgosan, de hiába,

Nem hajt ki a mag.

Szívem néma, búcsúmat eszem diktálja.

Ez itt a baj.

Bűvészet maradt, elhagyott a mágia.

Ülj le csendben,

Figyelj magadra, a távolba, a csodákra!

A penna a kezében.

Talán te is alkotni születted a világra...

UTÓSZÓ

A 2008-as évben különféle okokból elhatároztam, hogy nem foglalkozok többé lírai művekkel. Prózai, egyszerűbb alkotások felé fordultam. A reflektciók inspirációja nélkül nem is nagyon volt kedvem újra versíráshoz fogni, de néhány kedves ismerősöm megkért, hogy próbáljak meg nekifutni még egyszer a dolognak.

Így hát összeszedtem magam, hogy elkészítsem ezt az apró, szerény verseskötetecskét. A kötet messze nem olyan egységes, mint az eddigiek, ámbár a maga ingadozásaival és összetettségével reprezentálja megfelelően életem azon korszakát, melyben ezek a versek íródtak.

A képeket Molnár Ildikó készítette, pasztellel. Nem értek a vizuális művészetekhez, de véleményem szerint kiválóan illenek a versekbe szőtt többbrétegű interpretációs stílushoz. Ezúton szeretném neki megköszönni a munkáját.

Végezetül az olvasóimtól szeretném kérni, hogy ha véletlen lehangolta őket a kötetecske néhány borongósabb verse, vegyék a fáradságot és csavarjanak egyet gondolatviláguk kaleidoszkópján, hogy új színekkel és új fényben tekinthessenek majdan ismét alkotásaimra.

[NAGY ATTILA](#)

TARTALOMJEGYZÉK

Kezdődik halkan	3
Piktor	4
Néma dal	5
Vén ing	7
Layla	8
Négy Haiku	12
Nem kapok	13
Fut velem	13
Magányos bolygó	14
Delfin	15
Lángok	17
Quilombo	18
Ablakomba gyertyát teszek	18
Madárijesztőnk	20
Tévelygés	21
Magányban	25
Van egy város... ..	26
Gyász	27
Egy fájó testben	28
Leteszem pennámat	30
UTÓSZÓ	31
TARTALOMJEGYZÉK	32

2009, Debrecen